Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἀς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος | *Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουλίου 1910* | *Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 32*

ΠΩΣ ΕΓΕΛΑΣΘΗΣΑΝ ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

Μίαν φορὰν κ' ἕνα καιρόν, εἰς τὴν μακρινὴν Ἰαπωνίαν, ἔζουσαν δύο τεχνῖται μὲ μεγάλην φήμην καὶ ἀξίαν. Ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς νέους, ὠνομάζετο Μί-Μό-Ζᾶ καὶ ἦτο ἀνθοκόμος. Κανεὶς δὲν ἤξευρε καλλίτερά του νὰ στολίζῃ τοὺς κήπους μὲ τὰ ὡραιότερα ἄνθη. Τὰ περίφημα χρυσάνθεμά του ἐπωλοῦντο εἰς ὑπερόγκους τιμὰς καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Αὐτοκρατορίας ἤρχοντο νὰ τὰ θαυμάζουν. Ὁ Μικάδος, δηλαδὴ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας, καθὼς καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα, εἶχον ἀνταμείψῃ πολλάκις τὴν θαυμασίαν τέχνην τοῦ Μί-Μό-Ζᾶ, καὶ τὸν εἶχον φορτώσῃ μὲ τιμὰς καὶ δῶρα. Γείτων τοῦ ἀνθοκόμου ἦτο ὁ Χέ-Λί-Δό-Νε. Ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸς τὰ ἄνθη ὑπερβολικά· ἀντὶ ὅμως νὰ τὰ καλλιεργῇ εἰς τοὺς κήπους, ἐπροτιμοῦσε νὰ τὰ ζωγραφίζῃ μὲ τὸ πινέλο του ἐπάνω εἰς κουτιὰ ἀπὸ λάκαν, ἢ εἰς ὑφάσματα μεταξωτά, ἢ εἰς λεπτὲς γάζες διὰ τὰ παραθύρα. Τὰ ἔκαμνε δὲ τόσον εὔμορφα, τόσον τέλεια, τόσον φυσικά, ὥστε σοῦ ἤρχετο νὰ πλώσῃς τὸ χέρι καὶ νὰ τὰ κόψῃς. Διὰ τὴν τέχνην του αὐτὴν ὁ ἀνθογράφος ἀπελάμβανε, καθὼς καὶ ὁ ἀνθοκόμος, μεγάλας τιμάς, καὶ τὰ ὡραιότερα κορίτσια τῆς Ἰαπωνίας, αἱ *μουσμέ*, ἀγόραζαν τὰ περίφημα ὑφάσματά του καὶ τοῦ χαμογελοῦσαν μὲ τὰ κόκκινα στοματάκια των, ποὺ ἔμοιαζαν τριαντάφυλλάκια.

Ὁ Μί-Μό-Ζᾶ καὶ ὁ Χέ-Λί-Δό-Νε ἐζηλεύοντο μεταξύ των, γιατὶ καὶ οἱ δύο ἀγαποῦσαν τὴν Ἴ-Ρι-Δᾶ, τὸ ὡραιότερο κορίτσι τῆς Ἰαπωνίας, ποὺ τὸ ἔλεγαν «μαργαρίτην τοῦ Τόκιο», καὶ καθένας ὠνειρεύετο νὰ τὸ πάρῃ γυναῖκά του. Ἡ Ἴ-Ρι-Δᾶ δὲν ἤξευρε καὶ αὐτὴ ποιὸν νὰ διαλέξῃ. Καὶ οἱ δύο καλλιτέχναι τῆς ἄρεσαν τὸ ἴδιο. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν τύχην. Ἔγραψε λοιπὸν καὶ πρὸς τοὺς δύο ἀντιζήλους ποὺ ἐζητοῦσαν τὴν χεῖρά της, τὸ ἑξῆς γραμματάκι: «Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἔλθετε αὔριον στὸ σπίτι τῶν γονέων μου, νὰ πάρετε τὸ τσάι. Φέρετε μαζί σας τὰ πιὸ ὡραῖα σας ἄνθη, γιατὶ αὔριο θὰ ἀποφασίσω ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο σας θὰ ὑπανδρευθῶ». Τὴν ἄλλην ἡμέραν λοιπόν, ὁ Μί-Μό-Ζᾶ καὶ ὁ Χέ-Λί-Δό-Νε, στολισμένοι σὰν γαμπροὶ καὶ ἀκολουθούμενοι ἀπὸ ὑπηρέτας, οἱ ὁποῖοι

ἐκουβαλοῦσαν τὰ ὡραιότερα ἄνθη ποὺ εἶχε κάμῃ καθένας, ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι τῆς ἐκλεκτῆς των, νὰ μάθουν τὴν μεγάλην ἀπόφασιν. Ἡ Ἴ-Ρι-Δᾶ παρουσιάσθη. Ἦτο εἴπερ ποτε χαριτωμένη, μὲ τὰ γιορτινά της φορέματα καὶ τὰ χρυσᾶ βέλη ποὺ ἐστόλιζαν τὰ ὁλόμαυρα μαλλιά της. Ἐκρατοῦσεν ἕνα μικρὸ κλουβί, καλαμένιο, σκεπασμένο μὲ δίκτυ μεταξωτό, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐδορεβοῦσεν ὁλόκληρον σμῆνος μελισσῶν.

Ἀφοῦ ἔκαμε προσευχὴν κ' ἐπεκαλέσθη τὰ πνεύματα τῶν προγόνων της, ἄνοιξεν ἐξαφνα τὸ κλουβάκι ἐμπρὸς εἰς τὰ φυσικὰ καὶ εἰς τὰ ζωγραφισμένα ἄνθη ποὺ τῆς εἶχαν φέρῃ οἱ μνηστῆρές της, καὶ ἄφισε τὰς μελίσσας της ἐλευθέρας νὰ ἐκλέξουν. Ἡ ἐκλογὴ των θὰ ἦτο καὶ ἰδική της.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, καθημένων ὁλόγυρα, σταυροπόδι, ἐπάνω εἰς ποικιλοχρώμους ψάθας, τὸ χρυσοῦν σμῆνος τῶν μελισσῶν ἐπετοῦσεν ἐδιοτρόπως ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὰ ζωντανὰ ἄνθη εἰς τὰ ζωγραφιστά, χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίζῃ διόλου. Ἔπειτα ὅλαι αἱ μέλισσαι συνηθροίσθησαν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔκα-

μναν συμβούλιον. Καὶ ἀφοῦ, προφανῶς, ἐδόθη τὸ σύνθημα, τὸ σημῆνος ἐκινήθη, ἀδιστάκτως αὐτὴν τὴν φοράν, καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸν δίσκον, τὸν στολισμένον μὲ ἄνθη ζωγραφισμένα ἀπὸ τὸν Χέ-Λί-Δό-Νῖ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ τὴν εὐτυχίαν του! Ὅσον διὰ τὸν ἀτυχῆ Μί-Μό-Ζᾶ, ἡ χαρὰ τοῦ ἀντιζήλου τοῦ ἐξέσχισε τὴν καρδίαν. Δὲν ἠσθάνθη κἂν τὴν δύναμιν νὰ τὴν ὑποφέρῃ, καὶ ἐπροτίμησε νὰ φύγῃ ἀμέσως διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀπελπισίαν του μακράν, ἐνῶ ὁ Χέ-Λί-Δό-Νῖ ἀπέθετεν εὐλαβῆς φίλημα ἐπὶ τῆς μικρᾶς χειρὸς μὲ τὰ ρόδινα νυχάκια, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε μειδιῶσα ἡ ὡραία Ἴ-Ρῖ-Δᾶ...

Μόλις ἐπέρασαν δύο φεγγάρια—δηλαδὴ δύο μῆνες,—καὶ ἑορτάσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Χέ-Λί-Δό-Νῖ καὶ τῆς Ἴ-Ρῖ-Δᾶ, μὲ μεγάλην πολυτέλειαν κ' ἐπισημότητα. Τὴν νύκτα, εἰς ὅλον τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον θὰ ἠκολούθει ἡ πομπή, χιλιάδες φανάρια πολύχρωμα ἐταλαντεύοντο εἰς τὴν αὔραν, καὶ τὰ φανάρια αὐτὰ ὡμοίαζαν μὲ ἄνθη φωτεινά.—Ὀλίγον καιρὸν ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸν τὸν γάμον, ἡ λαμπρότης τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐλκύσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν περιέργους ἀπὸ τὰς πλέον μακρινὰς ἐπαρχίας, οἱ νεόνυμφοι ἐπεριπάτουν εἰς τὸν μεγάλον καὶ ὡραῖον κῆπον τοῦ μεγάρου των, ἡ δὲ ὡραία Ἴ-Ρῖ-Δᾶ ἔλεγε πρὸς τὸν σύζυγόν της:—«Δὲν ἐνόησα ἀκόμη γιατὶ ἠμέλισσες, ἀντὶ νὰ καθήσουν ἐπάνω εἰς τὰ ἄληθινὰ ἄνθη τοῦ Μί-Μό-Ζᾶ, ἐπροτίμησαν τὰ ἰδικά σου, ποῦ ἦσαν ἁπλαῖ ἀπομιμήσεις.» Εἰς ταῦτα ὁ Χέ-Λί-Δό-Νῖ, μειδιῶν πονηρῶς ἀπεκρίνετο:—«Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴν αἰτίαν, ὡραία μου, καὶ θὰ δικαιολογήσῃς καὶ σὺ τὴν προτίμησιν τῶν μελισσῶν, ἐὰν σοῦ εἰπῶ ὅτι τὰ ἄνθη μου ἐκεῖνα τὰ ἐζωγράφισα μέ... μέλι! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εὕρηκα τὴν εὐτυχίαν μου.»

Ἡ Ἴ-Ρῖ-Δᾶ ἄνοιξε τὸ στοματάκι της καὶ ἔκαμεν ἀρκετὴν ὥραν νὰ τὸ κλείσῃ.

Αὐτὰ ἔγειναν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΣ ἕνα κύκλον, ὅπου ἔτυχα παρών, συνεζητεῖτο ποία ἀπὸ τὰς ὥρας τῆς ἀθηναϊκῆς ἡμέρας εἶνε ἡ πλέον εὐχάριστος τῶρα τὸ καλοκαῖρι. Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ὁ κύκλος ἀπετελεῖτο ἀπὸ νέους. Διότι ἂν ἦσαν γέροι ἢ ἡλικιωμένοι, θὰ συνεζήτουν ἴσως περὶ τοῦ ποία ὥρα εἶνε ἡ πλέον δυςάρεστος καὶ ἀνυπόφορος... Οἱ γέροι ὅλα τὰ μουρμουρίζουν· οἱ νέοι ὅλα τὰ εὑρίσκουν ὡραῖα. Ποῖοι εἶνε οἱ εὐτυχέστεροι;

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν συζήτησιν τῶν νέων.

—Ἐμένα μοῦ ἀρέσει, εἶπεν ἕνας, ἡ ὥρα ποῦ ἐξυπνῶ. Εἶνε πολὺ πρωΐ ἀκόμη. Ὁ ἥλιος μόλις ἔχει ξεπροβάλῃ ἀπὸ τὸν Ὑμηττόν. Μόνον οἱ ἀνατολικοὶ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν φωτίζονται. Ἡ ἄλλη πόλις εἶνε βυθισμένη εἰς μίαν ὡραίαν καὶ δροσερὰν σκιάν. Ὁ δρόμος, καθαρός, σκιερός, φαίνεται καὶ αὐτὸς ὅτι μόλις ἐξύπνησε καὶ εἶνε φρέσκος-φρέσκος... Οἱ ὀλίγοι διαβάται, ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, παιδιά, κορίτσια, εἶνε εὔθυμοι, λὲς καὶ ἀρχίζουν τὴν ἡμέραν των μὲ ὄρεξιν. Γίνομαι κ' ἐγὼ εὔθυμος μαζί των. Τότε καὶ αὐτὸ τὸ βραχνὸν κουδούνι τοῦ σκουπιδιάρη μοῦ φαίνεται σὰν μουσική. Ἀλλὰ ὁ φλογερὸς ἥλιος ἀνεβαίνει, ἡ δροσερὰ σκιὰ ὑποχωρεῖ, ἡ μαγεία λύεται. Δὲν διαρκεῖ τόσον πολὺ ἡ ὡραία αὐτὴ ὥρα!..

—Ἐγώ, εἶπεν ἕνας ἄλλος, δὲν ξυπνῶ τόσον πρωΐ, ἀλλὰ καὶ μένα ἡ ὥρα ποῦ ξυπνῶ μ' ἀρέσει. Ἐννοῶ τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὸν μεσημεριάτικον ὕπνον. Εἶνε μία ὥρα ποῦ ὅλοι οἱ κρότοι τοῦ δρόμου παύουν. Τὰ ἐργαλεῖα ἐγκαταλείπονται, τὰ χέρια ἀδρανοῦν, τὰ στόματα κλείουν. Καὶ τὰ μάτια ἐπίσης. Ἡ μεγάλη ζέστη ναρκόνει τοὺς ἀνθρώπους. Ἄκρα ἡσυχία, σιωπή... Ἔξαφνα, ἀπὸ μακρυά, ἀκούονται ἦχοι κουδουνιῶν, ποῦ πλησιάζουν ἀργά... Περνᾷ ὁ γιδᾶς καὶ δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἀφυπνίσεως. Ὁ μανάβης, νυσταλέος ἀκόμη, ἀρχίζει νὰ τραγουδῇ τὰ πεπόνια του. Σὲ λίγο νὰ καὶ ὁ γιατροπώλης, ποῦ φωνάζει «κρέμα-παγωτό!».. Σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κρεβδάτι ἐλαφρὸς καὶ εὔθυμος. Μιὰ κουταλιὰ βύσσινο κ' ἕνα ποτῆρι κρύο νερό, συμπληρόνουν τὴν εὐτυχία μου.

—Ἐγὼ πάλι, εἶπε τρίτος, τρελλαίνομαι γιὰ τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ. Τί ἠρεμία, τί γαλήνη! Καὶ τί θαυμάσιο, ὀνειρευτὸ χρῶμα ποῦ παίρνουν τὰ βουνά, ἡ θάλασσα, ὁ ὁρίζων, τὰ δένδρα, τὰ σπίτια!.. Αὐτὴν τὴν ὥρα εἶμαι πάντα ἔξω. Πότε στὸ Ζάππειο, πότε στὸ Φάληρο, πότε στὴν Κηφισσιά. Ἀλλὰ παντοῦ τὴ θαυμάζω καὶ τὴν ἀπολαμβάνω. Βαστᾷ τόσο λίγο, ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶνε στιγμή. Ἀλλὰ τί μεγάλη στιγμή! Πόσον εὐτυχεῖς κάμνει τοὺς ἀνθρώπους! Καὶ πόσο διαρκεῖ τὸ θέλγητρό της μέσα στὴν ψυχή!.. Ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ μοῦ φαίνεται σὰν Μάγισσα, ποῦ κρατεῖ ἕνα χρυσὸ ραβδὶ ἀπὸ τὲς τελευταῖες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ μᾶς ἐγγίζει, καὶ μᾶς ξεκουράζει, καὶ μᾶς μεταμορφώνει. Οἱ κόποι, αἱ φροντίδες, αἱ ἐνοχλήσεις τῆς ἡμέρας παύουν. Ἔρχεται ἡ ἀνάπαυσις, ἡ δροσιά, ἡ γαλήνη καὶ ἡ εὐτυχία τῆς νυκτός.

—Εὐτυχία χωρὶς ἥλιο δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τέλεια! εἶπε τότε ἕνας ἄλλος. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἥλιο. Καὶ ἡ ὡραιοτέρα ὥρα τῆς ἡμέρας μου εἶνε τὸ μεσημέρι, ποῦ κατεβαίνω στὸ Φάληρο καὶ κάμνω τὸ λουτρό μου. Γῆ καὶ θάλασσα, ὅλη ἡ κτίσις πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ πιὸ θερμὸ χρυσάφι τοῦ ἀνοῦ. Γδύνομαι, καὶ πρὶν νὰ πέσω στὴ θάλασσα, στέκομαι στὸν ἐξώστη τῆς καμπίνας μου, καὶ παίρνω τὸ ἡλιόλουτρό μου. Ἔπειτα στὴ θάλασσα τὴν ἡλιοφωτισμένη, ποῦ λὲς καὶ εἶνε ἥλιος καὶ νερὸ μαζί... Αὐτὴ εἶνε ἡ ὥρα μου. Αὐτὴ μὲ ζωογονεῖ καὶ μὲ κάμνει εὐτυχισμένο γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ γιὰ ὅλη τὴ νύκτα. Καὶ βαστᾷ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὲς δικές σας... στιγμές. Ὥρα ὁλόκληρη, ποῦ, ἂν θέλω, τὴν παρατείνω ὡς τὴν ὥρα ποῦ ξυπνᾷ μετὰ τὸ μεσημέρι ὁ φίλος μας.

...Δὲν ἤταν ἄλλοι εἰς τὸν κύκλον εἰδεμὴ θὰ ἤκουα τὸν ὕμνον καὶ πολλῶν ἄλλων ὡρῶν... Διότι ποία ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς δὲν εἶνε ὡραία, καὶ ποία δὲν ἔχει τοὺς θαυμαστάς της μεταξὺ τῶν νέων κ' εὐτυχῶν ἀνθρώπων; Οἱ ἀρχαῖοι τὰς ἐφαντάζοντο ὡς περικαλλεῖς νεάνιδας, ξανθάς, πολυθελγήτρους, θυγατέρας τοῦ Ἡλίου. Καὶ ὅταν ἤκουσα τοὺς νέους ἐκείνους νὰ τὰς ἐκθειάζουν μίαν, μίαν, μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα ἐμπρός μου τὸν ἀθάνατον χορὸν των καὶ ἐνθυμήθην τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ:

Μιὰ-μιὰ προβαίνουν οἱ ξανθὲς
Τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
Οἱ Ὧρες...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *—Ὅταν ὁ Παγκράτης, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Ταβέρνας τῶν Βοημῶν, εἶδε νὰ τοῦ φέρνουν τὸν Τιάρκον, μετὰ τὴν πτῶσίν του εἰς τὸν κῆπον Μαρμπέρ, σχεδὸν ἠμιθανῆ, ἔστειλεν ἀμέσως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον εἰς τὸν Βοδόγ. Ὁ γέρων βασιλεὺς τῶν Βοημῶν εὑρίσκετο τότε εἰς ἓν βουνὸν τοῦ Μαυροβουνίου, ὅπου εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του.*

Μήπως ἡ ἀποστολή του δὲν εἶχε λήξῃ; Ὁ Τιάρκος, εἰς τὸ Λύκειον, δὲν εἶχε πλέον τὴν ἀνάγκην του... Καὶ ὁ Βοημός, ὁ καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν νομὰς καὶ πλάνης, ἠθέλησε νὰ σταματήσῃ πλέον ἐκεῖ, πλησίον τοῦ μεγάλου τάφου, τοῦ λαξευμένου εἰς τὸ βουνόν, ὅπου ἔμελλε νὰ γνωρίσῃ τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν...

Ἀλλ' ὅταν τῷ παρέδωσαν τὸ χρυσοῦν νόμισμα, ὁ γέρων δὲν ἐδίστασεν οὔτε στιγμήν.

—Τὸ παιδί κινδυνεύει, εἶπε, πηγαίνω! Ἐδιάβασα εἰς τὰ ἄστρα ὅτι αἱ ἡμέραι μου δὲν εἶνε πολλαί, νομίζω ὅμως ὅτι ἔχω καιρὸν νὰ φθάσω καὶ νὰ τὸν βοηθήσω.

Καὶ ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ἀνέλαβε τὴν ὁδοιπορικὴν ῥάβδον, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψῃ διὰ παντός, καὶ ἐξεκίνησε.

Τὸ ταξείδιον ὑπῆρξε μακρὸν καὶ ἐπίπονον διὰ τὸν γέροντα τὸν κυρτωμένον ὑπὸ τῆς ἡλικίας, τοῦ ὁποίου οἱ τρέμοντες πόδες δὲν εἶχον πλέον τὴν δύναμιν νὰ τὸν βαστάζουν. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμε μολοντοῦτο, πότε πεζός, πότε λαμβάνων θέσιν εἰς ταμάξια τῶν Βοημῶν, ὅσα ἠκολούθουν τὸν ἴδιον δρόμον.

Πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Παρίσι, ὁ Βοδόγ ἔκαμε μίαν λαξοδρομίαν: ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Δάντσιγ καὶ παρέλαβεν ἀπὸ τὴν κυρὰ-Σαμπὼ τὴν Ζινέτταν, διότι εἶχε ἀκόμη τὸ σχέδιόν του περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν δύο παιδίων. Οὕτω, δύο σχεδὸν μῆνας ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔλαβε τὸ χρυσοῦν νόμισμα, ὁ βασιλεὺς Βοδόγ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Ζινέττας, εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ταβέρνας τῶν Βοημῶν ὅπου κατέκειτο ὁ Τιάρκος, ζῶν ἀκόμη ἀλλ' ἀναίσθητος.

Τὸ κεφάλι του σχισμένον, τὸ ἀριστερό του πόδι σπασμένον, καὶ εἰς ὅλον του σχεδὸν τὸ σῶμα μεγάλους μόλωπας... Τὸν περιεποιοῦντο ὅμως πολὺ καὶ καλά, καὶ δι' αὐτὸ ἀντεῖχεν.

Ἡ Ζινέττα ἔκλαυσε πολὺ ὅταν εἶδε τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ μικροῦ της φίλου, ὁ ὁποῖος οὔτε κἂν τὴν ἀνεγνώρισεν. Ὁ βασιλεὺς ὅμως, ἀφοῦ ἐξήτασε καλὰ τὸν Τιάρκον, εἶπεν ἁπλῶς:

—Θὰ ζήσῃ!

Εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν εἶχε γίνῃ δεκτὸς ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του μ' ἐνδείξεις μεγάλου σεβασμοῦ· ἀλλ' ἡ βασιλεία τοῦ Βοδόγ εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα της. Ἡ ἀδάμαστος θέλησίς του τὸν ἐβοήθησε νὰ συμπληρώσῃ τὸ μακρὸν ἐκεῖνο ταξείδιον, οἱ κόποι ὅμως εἶχον ἐξαντλήσῃ καὶ τὰς τελευταίας του δυνάμεις.

—Τὸ παιδὶ θὰ ζήσῃ, ἐπανελάμβανεν ὁ γέρων Βασιλεύς, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ ἀποθάνω. Ἐλογάριαζα νὰ ἀναπαυθῶ ἐκεῖ πάνω, εἰς τὸ ἀπρόσιτον βουνόν μου, κοντὰ εἰς τὸν τάφον ποῦ ἔσκαψα μόνος μου. Ἡ μοῖρα μου ὅμως ἔγραφε νὰ τελειώσω ἐδῶ, μαζί σας... Καλλίτερα!

Ἡ κληρονομία τοῦ Βασιλέως Βοδόγ.

Ὁ γέρων ἐθρονίσθη εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν εἰς τὸ βάθος τῆς Ταβέρνας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἐνῶ ὅλαι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτά, ἐξέφρασε τὰς τελευταίας του θελήσεις πρὸς τὸν βοημικὸν λαὸν τὸν συνηθροισμένον γύρω του.

—Φίλοι μου, εἶπε πρὸς τοὺς ἀλήτας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προσέτρεξαν πανταχόθεν μόλις διεδόθη ἡ εἴδησις ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀποθνήσκει· ἀπόψε, ἡ δύσις τοῦ ἡλίου δὲν θὰ μ' εὕρῃ. Μὴ κλάψετε τὸν θάνατόν μου διότι εἶμαι παραπάνω ἀπὸ ἑκατὸν ἐτῶν καὶ ὑπερέβην κατὰ πολὺ τὸν μέσον ὅρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Μ' ἔλεγαν βασιλέα σας· ὁ τίτλος αὐτὸς μοῦ ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς βοηθῶ μὲ τὰς συμβουλάς μου. Προσεπάθησα νὰ συναθροίσω τὰς διεσπαρμένας δυνάμεις σας, ἠθέλησα νὰ ἑνώσω μ' ἕναν δεσμὸν τὰ διεσκορπισμένα μέλη τῆς οἰκογενείας σας· καὶ ὁ δεσμὸς αὐτὸς ἤμουν ἐγώ. Εἰς τοῦτο ἀποκλειστικῶς περιωρίζετο ἡ βασιλεία μου. Ἤθελα νὰ εἶσθε ἡνωμένοι διὰ νὰ βοηθῆσθε ἀμοιβαίως. Καὶ ἀφοῦ ἀποθάνω, ἐξακολουθήσατε νὰ εἶσθε ἑνωμένοι καὶ ἀδελφωμένοι. Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου θέλησις.

Ἐστάθη ὀλίγον νἀναπαυθῇ καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησε μὲ φωνὴν ὁλονὲν ἀσθενεστέραν:

—Φίλοι μου, ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ βοηθήσω τὰ παιδιά μου, τὸν Τιάρκον καὶ τὴν Ζινέτταν. Ὁ θάνατος μ' εὑρίσκει, ἐνῶ βλέπω ὅτι τὸ μέλλον των δὲν εἶνε ἀκόμη ἐξησφαλισμένον, ὅπως ἐνομίζα. Τὸ παιδί ποῦ εἶνε ἄρρωστον ἐπάνω, τὸ εἶχα ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων, ὁ ὁποῖος τὸ ἔκλεισεν εἰς τὸ Σχολεῖον του... Ἀλλὰ αἱ φυλακαὶ δὲν εἶνε διὰ τὰ παιδιὰ τῶν βοημῶν, καὶ τὸ δικό μου ἐδραπέτευσε, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν προτέραν ζωήν του μαζί σας. Σεῖς λοιπὸν θὰ ποτελειώσετε τὸ ἔργον ποῦ ἐγὼ ἀφίνω ἡμιτελές. Ἅμα τὸ παιδὶ γιατρευθῇ—καὶ θὰ γιατρευθῇ,—σεῖς θὰ τὸ βοηθήσετε νὰ γίνῃ ἢ ἕνας γενναῖος στρατιώτης, ἢ ἕνας τίμιος βοημός. Καὶ τότε, κατὰ τοὺς νόμους τῆς φυλῆς μας, θὰ νυμφευθῇ τὴν μικρὰν Ζινέτταν ποῦ βλέπετε...

Ἀπὸ τὸ πλῆθος ὑψώθησαν φωναὶ καὶ ἐκάλυψαν τοὺς λυγμοὺς τῆς Ζινέττας.

—Ἀφέντη, ἀνέκραξαν πολλοί, παίρνουμε ἀπάνω μας τὰ παιδιά σου!

—Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶνε δικά μου! ἐβεβαίωσε μὲ τὴν στεντορείαν φωνήν του ὁ Παγκράτης.

«Ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λαοῦ του, γονατισμένου γύρω του...» (Σελ. 263, στ. γ'.)

Τότε, ὡς ἐὰν δὲν ἐπερίμενε παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν τῶν Βοημῶν, ὁ γέρων ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λαοῦ του, γονατισμένου γύρω του, ἔπειτα τὰς ἀφῆκε νὰ πέσουν βραδέως, ἐνῷ ἡ κεφαλή του ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐκλείσθησαν.

Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Βοημῶν, ἦτο νεκρός.

Ἡ ἀνάρρωσις

Οἱ Βοημοὶ ἐτήρησαν πιστῶς τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἔδωσαν εἰς τὸν βασιλέα. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες περιεποιήθησαν τόσον πολὺ τὸν Τιάρκον, ὥστε μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς ἀσθενὴς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐψέλλισεν ὀλίγας λέξεις.

Ὅταν συνῆλθεν ὁλοσδιόλου,—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔγινε βραδέως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον,—δὲν ἐφάνη διόλου ἐκπλητ-

τόμενος διὰ τὴν παρουσσίαν τῆς Ζινέττας. Φαίνεται ὅτι θὰ ὠνειρεύετο αὐτὴν καὶ τὸν Βοδδὸ διαρκῶς, κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ πυρετοῦ. Καὶ χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν παρεδέχθη τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωσεν ἡ μικρά του φίλη περὶ τῆς ἐλεύσεώς της εἰς τὸ Παρίσι.

Τῷ εἶπεν ὅτι, ἀφοῦ ὁ πόλεμος εἰς τὴν Γερμανίαν ἐτελείωσεν, ἐγύρισε μὲ τὴν κυρὰ-Σαμπώ. Μόλις ἔφθασεν, ἔμαθεν ἀπὸ βοημοὺς ὅτι ὁ Τιάρκος ἦτο ἄρρωστος εἰς τὴν Ταβέρναν τοῦ Παγκράτη. Καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως διὰ νὰ τὸν νοσηλεύσῃ.

Ὁ Τιάρκος ἠρώτησε ἂν θὰ ἤρχετο καὶ ὁ Βοδδὸ νὰ τοὺς εὕρῃ, καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῆ. Τῷ ἀπέκρυψαν τὸν θάνατον τοῦ γηραιοῦ κυρίου του καὶ τῷ ἀπήντησαν ὅτι ἐξεκίνησε νὰ ἔλθῃ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ ἀνάρρωσις τοῦ Τιάρκου ἐπεταχύνθη. Μετ' ὀλίγον ἠμπόρεσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ, στηριζόμενος εἰς ἕνα μπαστοῦνι, καὶ εἰς τὸν ὦμον τῆς Ζινέττας, νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κῆπον, τὸν ὁποῖον ἡ ἄνοιξις εἶχε στολίσῃ πάλιν μὲ νέα φύλλα καὶ ἄνθη.

Ὦ, τί ὡραίας, τί γλυκείας ἡμέρας ἐπέρασεν ἐκεῖ, καθισμένος εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόνιαν ἀπὸ λυγαριόν, ἐνῷ ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος ἐθέρμαινε τὰ ἰσχνὰ καὶ ἀδύνατα μέλη του!... Ὅσον ἐπανήρχοντο αἱ δυνάμεις του, ἐνεθυμεῖτο τὰς λεπτομερείας τῆς τρομερᾶς του πτώσεως καὶ τὰς διηγεῖτο εἰς τὴν φρίττουσαν φίλην του. Τὰ δύο παιδιὰ εἶχαν τόσα πράγματα νὰ 'ποῦν! Καὶ διηγοῦντο ἀμοιβαίως τὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας διῆλθον κατὰ τὰ ἔτη τοῦ χωρισμοῦ.

«Τί ὡραίας, τί γλυκείας ἡμέρας ποῦ ἐπέρασεν ἐκεῖ, καθισμένος...» (Σελ. 264, στ. α'.)

Ἡ Ζινέττα τῷ εἶπεν ὅτι πολλάκις τῷ εἶχε γράψῃ εἰς τὸ Λύκειον, ὁ δὲ Τιάρκος συνεπέρανεν ὅτι ὁ διευθυντὴς εἶχε κατακρατήσῃ τὰς ἐπιστολὰς ἐκείνας, φοβούμενος ἴσως μήπως ἤθελον ἐξάψῃ περισσότερον τὴν ἀρκετὰ ἐξημμένην φαντασίαν τοῦ μαθητοῦ.

— Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς μὲ εἶχες ξεχάσῃ! ἔλεγεν ὁ Τιάρκος. Ὅταν ὅμως ἔμαθα ἀπὸ τὸν Πὰφ-Ποὺφ ὅτι ἤσουν καντινιέρα στὸ στρατό, δὲν ἐβάσταξα πιὰ καὶ τῶσκασα... Τελοσπάντων!... Νὰ τώρα ποῦ εἶμαστε πάλι μαζί, καὶ σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ ὁ βασιλεὺς Βοδδὸ καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ καταταχθῶ στὸ στρατό... Θὰ ξαναγίνῃς καὶ σὺ καντινιέρα μὲ τὴν κυρὰ-Σαμπώ, καὶ ἄμα γίνω λοχίας ἢ καὶ λοχαγός—ποιὸς ξέρει!—θὰ παντρευθοῦμε καὶ θὰ εἶμαστε εὐτυχισμένοι.

Ἡμέραι κ' ἑβδομάδες παρῆλθον οὕτω. Τὸ κεφάλι τοῦ Τιάρκου εἶχε κλείσῃ τελείως· δὲν ἔμενε παρὰ μία μεγάλη οὐλὴ εἰς τὸ μέτωπον, ἡ ὁποία θὰ ἐταίριαζε καλὰ εἰς τὸ ἀρειμάνιον πρόσωπον ἑνὸς γενναίου στρατιώτου... Ὅσον διὰ τὸ ἀριστερόν του πόδι, αὐτὸ ἦτο δύσκαμπτον ἀκόμη καὶ ὀλίγον βραχύτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ Βοημοὶ ἐβεβαίωναν ὅτι θὰ ἐδιορθώνετο μὲ τὸν καιρόν, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ὁ Τιάρκος ἐχώλαινεν ὀλίγον καὶ ἐκουράζετο γρήγορα.

Τοῦτο ἀπῆλπιζε τὸν Τιάρκον.

— Μὰ τότε λοιπὸν εἶμαι κουτσός! ἐφώναζε· δὲν θὰ μπορέσω νὰ γίνω στρατιώτης. Ὁ συνταγματάρχης Κορμᾶς καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν θὰ μὲ θέλουν. Καὶ τί θὰ γίνω;

Ὅσα καὶ ἂν τῷ ἔλεγαν διὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν, ὁ φιλότιμος Τιάρκος ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ ἔμενε πολὺ εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς Ταβέρνας. Καὶ τὸν ἐβεβαίουν μὲν ὁ Παγκράτης, ὅτι ὁ βασιλεὺς Βοδδὸ τῷ εἶχε στείλῃ χρήματα διὰ τὴν διατήρησιν τῶν παιδιῶν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, ἀλλ' οὔτε τὸ ἀθῶον τοῦτο ψεῦδος δὲν ἴσχυσε νὰ καθησυχάσῃ τὸν δραπέτην τοῦ Λυκείου.

— Νὰ σοῦ 'πῶ, εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν Ζινέττα, ποῦ εἶχον ἐξέλθῃ μαζὶ διὰ νὰ ἐκτελέσουν παραγγελίας τοῦ Παγκράτη. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ἐξακολουθήσω ἔτσι ἄεργος. Ἔγινα καλὰ καὶ θέλω πιὰ νὰ ἐργάζωμαι, διὰ νὰ βγάζω τὸ ψωμί μου. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ γίνω στρατιώτης, πρέπει νὰ σκεφθῶ τίποτε ἄλλο.

— Μπᾶ, ἀπεκρίθη ἡ Ζινέττα, γιατὶ νὰ χολοσκάσῃς, ἀφοῦ ὁ κὺρ-Παγκράτης δὲ γυρεύει ἄλλο καλλίτερο παρὰ νὰ μᾶς κρατήσῃ; Ἔπειτα τοῦ χρησιμεύουμε· ἐγὼ βοηθῶ στὴν κουζίνα, ἐσὺ κάνεις θελήματα, βγάζεις κρασί, κόβεις ξύλα, ἐπιτέλους πληρώνεις μὲ τὸν κόπο σου τὸ ψωμὶ ποῦ τρῶς.

Ὁ νεαρὸς βοημὸς ἐκίνησε σοβαρῶς τὴν κεφαλήν.

— Ὄχι, εἶπεν, ὁ Βοδδὸ μᾶς ἔλεγε πάντα, ὅτι ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ συλλογίζεται τὸ μέλλον του. Κ' ἐγὼ εἶμαι ἄνδρας τώρα, ἀφοῦ εἶμαι δεκαέξη χρονῶν, καὶ θέλω νὰ ἐργάζωμαι γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα.

Ἐσιώπησεν ὀλίγον καὶ ἐξηκολούθησε περίλυπος:

— Μὰ γιατὶ δὲν ἔρχεται ὁ καλός μας βασιλεὺς Βοδδό; Ὦ, ἂν ἦταν ἐδῶ αὐτός, ποῦ εἶνε τόσο δυνατὸς καὶ κάμνει ὅ,τι θέλῃ, γρήγορα θὰ μοῦ εὕρισκε μιὰ ἐργασία, ποῦ νὰ ἐξασφαλίζῃ τὸ μέλλον καὶ τῶν δυό μας.

Ἐπέστρεψαν σιωπηλοὶ εἰς τὴν Ταβέρναν. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, ἀπὸ τῆς ἀναρρώσεώς του, ποῦ ὁ Τιάρκος ἐφαίνετο μελαγχολικὸς καὶ σκεπτικός. Εἰς τὸ τραπέζι δὲν ἔφαγε σχεδὸν διόλου, καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, δὲν ἠκούσθησαν παρὰ τὸ σύνηθες εἰς τὸν κῆπον τὰ γέλια του καὶ τὰ τραγούδια του.

Ὁ ἀγαθὸς Παγκράτης ἀνησύχησε, καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Τιάρκος ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ ταβερνιάρης ἔκραξε τὴν Ζινέτταν καὶ τὴν ἠρώτησε:

— Μὰ τί ἔχει σήμερα ὁ φίλος σου; Δὲν πιστεύω νὰ ξαναρρώστησε!

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ βοημή, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς δὲν ἐφάνη διατεθειμένη νὰ ὁμιλήσῃ. Ἔπειτα ὅμως, ἐνδίδουσα εἰς τὰς ἐπιμόνους ἐρωτήσεις τοῦ Παγκράτη, τῆς συζύγου του καὶ τῶν παρόντων Βοημῶν, ἀπεφάσισε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ αἴτιον τῆς μελαγχολίας τοῦ φίλου της:

— Εἶνε γιατὶ κατάλαβε πῶς δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ στρατιώτης, φοβᾶται λοιπὸν μὴ σᾶς δίνῃ βάρος καὶ θέλει νὰ εὕρῃ δουλειά.

— Τί καλὸ παιδί! ἀνέκραξεν ὁ Παγκράτης. Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς βοημούς, προσέθεσε:

— Ἔ, φίλοι μου! θυμᾶσθε τί ὑποσχεθήκαμε στὸ μακαρίτη βασιλειᾶ μας;... Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ τὸ κάμουμε. Τὸ παιδὶ εἶνε φιλότιμο καὶ ὑπομένει. Ὡς νὰ τοῦ βροῦμε λοιπὸν καμιὰ δουλειά, πρέπει νὰ τοῦ δώσωμε λεπτά. Λοιπόν, ἀδέλφια, ἐμπρός! Τὸ χέρι στὴν τσέπη! καὶ γρήγορα! Νά, ἐγὼ δίδω τὸ τάλληρό μου!

Εἴκοσι περίπου βοημοὶ εὑρίσκοντο τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν Ταβέρναν, καὶ ὅλοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ρίψουν τὸν ὀβολόν των εἰς τὸν δίσκον, τὸν ὁποῖον περιέφερεν ὁ Παγκράτης. Ἀπὸ τὰ βάθη τῶν διασκκίων, τῶν καλτσῶν, τῶν βαλαντίων, τὰ νομίσματα ἐπέρασαν εἰς τὸν δίσκον. Καὶ μία γρηά, ἡ ὁποία δὲν εἶχε χρήματα, ἔβγαλεν ἀπὸ ταυτιά της τοὺς μεγάλους χρυσοῦς κρίκους της.

Εἶχαν δώσῃ ὑπόσχεσιν εἰς τὸν βασιλέα των!

Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ γῦρος καὶ ἐμετρήθη τὸ προϊὸν τοῦ ἐράνου, ὁ Παγκράτης ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς:

— Ἑκατὸν πενῆντα φράγκα!... Φθάνουν καὶ παραφθάνουν γιὰ τὴν ὥρα!... Αὔριο θὰ τὰ δώσω τοῦ Τιάρκου.

Ἡ Ζινέττα ὅμως δὲν συνεμερίσθη τὴν γενικὴν χαρὰν καὶ πλησιάσασα τὸν Παγκράτην, τῷ εἶπε δειλῶς:

— Δὲν ξέρω ἂν ὁ Τιάρκος θὰ δεχθῇ αὐτὰ τὰ λεπτά· εἶνε ὑπερήφανος καὶ δὲν θέλει ἐλεημοσύνη.

— Ἔννοια σου, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Παγκράτης, κ' ἐγὼ ξέρω. Μὲ τὸν τρόπο ποῦ θὰ τοῦ τὰ δώσω, νὰ ἰδῇς ὅτι θὰ τὰ δεχθῇ καὶ θὰ τὰ παραδεχθῇ.

— Τότε ἀλλάζει, εἶπεν ἡ Ζινέττα.

Καὶ ἔστειλε μὲ τὰ ἄκρα τῶν ὡραίων της δακτύλων χαριτωμένα φιλήματα πρὸς τοὺς περιχαρεῖς διὰ τὴν καλήν των πρᾶξιν Βοημούς.

—Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους του! εἶπε.

—Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως Βοδδό! ἀνέκραξεν ὁ Παγκράτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Η ΓΙΔΑΜΑΞΑ

—Τιάρκο! ἕνα γράμμα γιὰ σένα!

—Γιὰ μένα;

—Μὰ ναί, σοῦ λέγω. Γιὰ σένα: «Πρὸς τὸν κύριον Τιάρκον». Νά το!

Ὁ μικρὸς Βοημός, ὁ ὁποῖος κατέβαινεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, ἐπῆρε μ' ἔκπληξιν τὸν μεγάλον καὶ βαρὺν φακελλον, τὸν ὁποῖον, μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀδιαφορίαν τοῦ κόσμου, τῷ ἔτεινεν ὁ Παγκράτης.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ζωντανὸς καὶ Πεθαμένος

Τὸ ἄνω ἡμισυ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν εἰκόνα τοῦ διασήμου ἱσπανοῦ ζωγράφου Βελάσκουεζ, τὸ δὲ ἄλλο ἡμισυ ἀπὸ ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος στέκεται ὀπίσω ἀπὸ τὴν εἰκόνα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἀρκετὰ περίεργον, διότι τὸ ἡμισυ τοῦ εἰκονιζομένου προσώπου εἶνε ἄψυχον, τὸ δὲ ἄλλο ἡμισυ ὁλοζώντανον. Εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν, ληφθεῖσαν κατόπιν μικρᾶς προσπαρασκευῆς, εἰς μίαν ἰδιωτικὴν Πινακοθήκην.

Παίγνιον

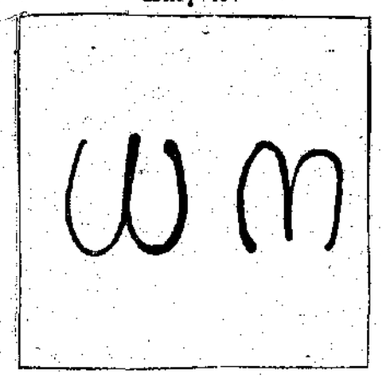

Τὸ παίγνιον αὐτὸ δὲν εἶνε τόσον εὔκολον ὅσον θὰ σᾶς φανῇ. Πρόκειται νὰ χαραχθοῦν τὰ δύο αὐτὰ σχήματα, ἐπάνω εἰς χῶμα ἢ εἰς ἄμμον, τὸ ἓν μὲ τὸν δείκτην τῆς δεξιᾶς χειρός, τὸ ἄλλο μὲ τὸν δείκτην τῆς ἀριστερᾶς, καὶ συγχρόνως. Δοκιμάσατε καὶ θὰ ἰδῆτε.

Τὸ μεγαλήτερο ποτῆρι

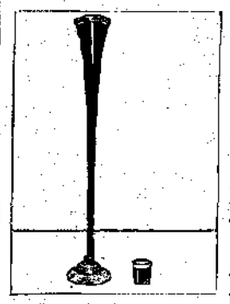

Τὸ ποτῆρι αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀνῆκει εἰς ἕνα κτηματίαν τοῦ Shreswburg, εἶνε τὸ μεγαλήτερο τοῦ κόσμου. Εἶνε κρυστάλλινον καὶ ἔχει ὕψος 1 μέτρου καὶ 50 ἑκατοστῶν! Εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε περὶ τοῦ ἀναστήματός του, παραβάλλοντες αὐτὸ πρὸς τὸ πλησίον του εἰκονιζόμενον σύνηθες ποτῆρι.

Φρικῶδες προσωπεῖον

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νέας-Γουϊνέας, καθὼς καὶ ἄλλοι ἀγριάνθρωποι, συνειθίζουν, τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἑορτῶν, νὰ στολίζωνται μὲ προσωπεῖα. Τὰ φοροῦν προπάντων οἱ πολεμισταί, διὰ νὰ φαίνωνται φοβερώτεροι. Ἓν τῶν ἀγρίων τούτων προσωπείων παριστᾷ ἡ εἰκών. Εἶνε ξύλινον, σκαλισμένον, καὶ... τόσον ἄσχημον, ὥστε προξενεῖ φρίκην.

Πρόβλημα

1910
1910
1910
1910

Εἰμεθα εἰς τὸ ἔτος 1910. Τὸ γράφομεν τετράκις. Ἐὰν προσθέσωμεν ὁριζοντίως τοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ ἔτος μας, εὑρίσκομεν 11. Πρόκειται νὰ τοποθετηθοῦν οὕτω πῶς τὰ ψηφία εἰς αὐτὸν τὸν πίνακα, ὥστε καὶ ὁριζοντίως καὶ καθέτως, παντοῦ, τὸ ἄθροισμα νὰ εἶνε 11.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Προβλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν,*** τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 30οῦ φυλλαδίου.

5	15		7	11	
9	4		3	12	
		17			
10	1		2	14	
6	16		8	9	

Οὕτω θὰ τοποθετηθοῦν οἱ δοθέντες ἀριθμοὶ διὰ νὰ ἔχωμεν εἰς ἕκαστον τῶν τεσσάρων τετραγώνων ἄθροισμα 33, καὶ εἰς τὴν μίαν διάμεσον 37.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ' Β

ΤΙ ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ!

Ἔξω σιγοβρέχει. Καὶ ἐνῷ, ἀκκουμβισμένη εἰς τὸ παράθυρόν μου, παρακολουθῶ τὴν λεπτὴ βροχή, ἕνας γέρος ἐπαίτης ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ μεγάλου δρόμου, μοῦ κινεῖ τὴν προσοχή. Προχωρεῖ μὲ βήματα μικρὰ καὶ ἀβέβαια, ψαύων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ καὶ προσέχων μὴ σκοντάψῃ πουθενά. Φαίνεται νὰ εἶναι τυφλός. Φθάνει οὕτω πρὸ ἑνὸς καταστήματος καὶ ἐκεῖ σταματᾷ· νομίζω, κάτι λέγει πρὸς τὸν ὑπάλληλον τοῦ καταστήματος. Βλέπω τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπαλλήλου νὰ ἀγριεύῃ ἀμέσως καὶ νὰ σπρώχνῃ τὸν καθῆμένο τὸν γέροντα. Ὁ τυφλὸς μένει μιὰ στιγμή, κινεῖ θλιβερὰ τὸ γεροντικό του κεφάλι καὶ κατόπιν μὲ τὸ αὐτὸ ἀσταθὲς καὶ θλιβερὸ βῆμα ἐξαφανίζεται εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου. Συλλογίζομαι ἀκόμη τὸν δυστυχισμένο τὸν γέροντα, ὅταν εἰς τὸ ἄκραν πάλι τοῦ δρόμου διακρίνω ἕνα ξυπόλυτο παιδάκι μὲ κουρελιασμένα ροῦχα, νὰ προχωρῇ κυλῶντας δύο βαρέλια, πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο. Εἰς τὸ προσωπάκι του εἶναι ζωγραφισμένη ἡ κούρασις καὶ ἡ ἀγωνία. Προχωρεῖ ὅμως πάντοτε. Πάρα κάτω συναντᾷ ἕνα ἄλλο παιδάκι ἐρχόμενον ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ δρόμου. Τί διαφορὰ ὅμως μεταξὺ τῶν δύο παιδιῶν! τὸ ἕνα ξυπόλυτο, κουρελιασμένο, τὸ ἄλλο καλοντυμένο, καθαρό, εὐχαριστημένο. Σταματοῦν τὰ δύο γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἀλληλοκυττάζονται σὰν νὰ ἀποροῦν καὶ αὐτὰ γιὰ τὴν μεγάλη των ἀντίθεσι, κατόπι τὸ πτωχὸ παιδὶ κινεῖται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμο του, ἀλλὰ τὸ ἄλλο τὸ σταματᾷ καὶ κάτι τοῦ λέγει. Βλέπω δὲ μὲ μεγάλη μου ἀπορία τὸ καλοντυμένο παιδὶ νὰ ἀνασηκώνῃ λιγάκι τὰ μανικάκια του καὶ νὰ ἀρχίζῃ νὰ κυλᾷ γελαστὸ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ βαρέλια, ἐνῷ τὸ πτωχόπαιδο, εὐχαριστημένο καὶ ἐκεῖνο, τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ ἔτσι γελαστὰ καὶ τὰ δύο διασχίζουν τὸν μακρὸν δρόμον.. — Τί ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τοῦ μικροῦ καλοντυμένου παιδιοῦ....

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΟΝΕΙΡΟΝ

« . . . Κάθημαι ἐπάνω 'στὰ χαλίκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Εἶνε βράδυ. Ἀπέναντί μου μικρὴ βαρκούλα κινεῖται ἥσυχα ἥσυχα μέσα 'στὴν ἀτάραχη θάλασσα κι' ἀφίνει ὀπίσω της μαύρη γραμμούλα.....

Ἔξαφνα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ μας προβάλλει μία πλώρη λευκή. Εἶνε ἀτμόπλοιον πολεμικόν.

Σιγὰ-σιγὰ μεγαλώνει. Τώρα εὑρίσκεται ἀπέναντί μου. Ἔξαφνα ἡ σφυρίκτρα τοῦ πλοιάρχου ἀκούεται, ἀμέσως, ἡ ἄγκυρα πίπτει καὶ σημαία γαλανόλευκος κυματίζει τώρα στὴ πρύμνη, — σημαία μεγάλη, ποὺ ἐγγίξει τὰ ἥσυχα τῆς θαλάσσης νερὰ καὶ φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ νὰ τὰ περιβάλῃ καὶ προστατεύσῃ μὲ τὴ μικρή της δύναμι.....»

Ὦ! πόσον καιρὸν εἶχα νὰ Σὲ ἴδω, πολεμικὴ τῆς πατρίδος μας σημαία!

Νὰ ἠμποροῦσα νὰ ἔλθω κοντά Σου, γλυκειά μου σημαία! νὰ Σὲ φιλήσω μ' ἕνα γλυκὸ φίλημα, ὦ σῆμα τῆς πτωχῆς μας πατρίδος!

Μικρὰ θὰ εἶσαι καὶ ἔρημη, κανεὶς δὲν θὰ θέλῃ νὰ Σὲ προστατεύσῃ.

Ἀλλὰ βασίζου 'στὴν ἰδικήν Σου δύναμι, ἀδύνατή μας πατρίς, καὶ πάντοτε θὰ ἔχῃς Αὐτόν, ποὺ κατοικεῖ ὑψηλά, «βοηθόν Σου.»

Αἴγειρος

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τώρα λοιπὸν ἀνάπαυσις καὶ κάτω τὰ βιβλία.
Ἔκλεισε πλέον τὸ καλὸν καὶ ἀγαπητὸν [σχολεῖον.
Αὐτὸς θὰ τρέξῃ στὰ λουκρά, στὴν ἐξοχὴ ὁ [ἄλλος
Ἐδῶ ἐκδρομές, ἐκεῖ χοροί, καὶ μέγας πανη- [τοῦ σάλος
Ναί.... ἀλλὰ κάθε μαθητής, *μὲ γνῶσι καὶ* [μὲ κρίσι.
Δὲν πρέπει τὸ βιβλίον του ὁλοτελῶς νὰ φύσῃ..
Θὰ κοπιάσῃ ἀπὸ μικρός, διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ
Μεθαύριο τὸν δρόμο του μὲ ρόδα νὰ τὸν [στρώσῃ...
Μὴ λησμονῆς λοιπὸν ποτέ, δεῖ ταχὺς ὁ χρόνος
Τρέχει, καὶ τρέχει φοβερά, κατρακυλᾷ [ἀπόνως.
Ναὶ μὲν τὰς ἀναπαύσεις σου καὶ τὰς δια- [σκεδάσεις,
Ἀλλὰ καὶ τὰ βιβλία σου ποτὲ νὰ μὴν ξε- [χάσῃς.
Διότι ὁ Σεπτέμβριος νὰ ἔλθῃ δὲν θαργήσῃ,
Τὸν ὀκνηρὸν καὶ ράθυμον πικρὰ νὰ τι- [μωρήσῃ.

Μορέας

ΤΟ ΛΕΛΕΚΙ

Ὁ μικρότερος ἀδελφός μου, ἕνα παιδάκι ὀκτὼ χρονῶν, ἤρθε προχτὲς στὸ σχολειό μου ἄξαφνα καὶ δὲ μποροῦσε νὰ μοῦ μιλήσῃ ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ τὸ παράπονο του, γιατὶ τὸ ἔδειρε ὁ δασκαλός του. Τὸν εἶδε νὰ ρίχνῃ πέτρες ἀπάνω 'σ ἕνα λελέκι ποὺ εἶχε τὴ φωλιά του ἐκεῖ κοντὰ στὸ σχολειό του.

Ἤρθε πρῶτα πρῶτα 'σ ἐμένα γιὰ νὰ πάρω τὸ μέρος του στὸ σπῆτι, γιατὶ ξέρει πῶς τὸν ἀγαπῶ, καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο ἀκόμη ποὺ μοῦ τὸ ἔχει καθημερινῆ ἀνάπαυσι, θέλεις ἀπὸ ζήλεια, θέλεις ἀπὸ παράπονο, πῶς εἶνε ἀδικημένος ποὺ δὲν εἶνε καὶ γι' αὐτὸν ἕνα σχολειὸ σὰν τὸ δικό μου, ποὺ νὰ μὴ τὸν βάζουν νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ εἰς στὸ σπῆτι τὲς ὧρες ἐκεῖνες ἴσια ἴσια ποὺ ὅλο τὸ σχολειό μας τὲς περνᾷ σὲ μακρινὸ περίπατο καὶ σὲ παιγνίδια ἔξω στὴν ἐξοχή.

Τρόμαξα νὰ τὸν 'μερώσω τὸν καϊμένον, καὶ νὰ, ἔρχεται κι' ὁ δασκαλός μου κ. Δ. καὶ σὲ λίγο μπαίνει στὸ νόημα.

— Δὲν κάνεις καλά, τοῦ λέγει, νὰ χτυπᾶς τὰ πουλιά· δὲν ξέρεις; εἶνε χρειαζούμενα τὰ λελέκια, τρώγουν φείδια καὶ τόσα βλαβερὰ ζῶα. Τί κακὸ σοῦ ἔκανε τὸ λελέκι νὰ τὸ πολεμᾶς; μήνα τρώγεται; τί θὰ τὸ ἔκανες ἂν τὸ σκότωνες; Πές μου... Πές μου ντέ!

—Ἤθελα νὰ ἰδῶ ἂν ἔχῃ διαμάντια στὴν κοιλιά του...

—Διαμάντια! ποιός σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ τὸ ψέμα;

— Πῶς δὲν βρόσκουν ἀδάμαντας οἱ πελαργοί; Κύριε, τὸ δικό μου τὸ βιβλίο τὸ λέγει.

— Ψέματα λές, τοῦ λέγει ὁ δασκαλός μου, ἢ δὲν ξέρεις νὰ διαβάζῃς· γιὰ βγάλε τὸ βιβλίο σου καὶ διάβασέ μου, ποὺ τὸ λέγει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐδῶ ὁ ἀδελφός μου μὲ κύτταξε μ' ἕνα μάτι ποὺ σὰν νὰ μοῦ 'λεγε—αἴντε καὶ σὺ μὲ τὸ δασκαλό σου, αὐτὸς δὲν ξέρει οὔτε αὐτὸ ποὺ γράφουν τὰ δικά τουτὰ βιβλία! — καὶ βγάζοντας τὸ ἀναγνωστικό του ποὺ διαβάζει στὴν δευτέραν τάξιν *τοῦ Δημοτικοῦ, ἀρχίζε μὲ κάποια* 'περηφάνεια:

Ὁ εὐγνώμων πελαργὸς εὑρὼν ἐν ἐρήμῳ τόπῳ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐ'σσκε τὸν ἀδάμαντα».

— Στάσου, στάσου, τοῦ λέγει ὁ δασκαλός μου, τώρα κατάλαβα, ἔχεις δίκιο, παιδί μου, ἄλλη φορὰ μόνον τὰ λελέκια νὰ μὴ τὰ ξαναπετροβολήσῃς κι' ὄντας θὰ γίνῃς καὶ σὺ μεγαλήτερος, θὰ μάθῃς καὶ θὰ καταλάβῃς πῶς ἔπρεπε νὰ τραβήξῃς σήμερα τὲς πέτρες σου κἄπου ἀλλοῦ μακρότερα.

Φαιδρὸς Ἀδάμας

ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΟΙΩΝΟΙ

Εἷς ἄνθρωπος ἔνδακρυς ἦλθε πρὸς τὸν Κάτωνα, τὸν θεωρούμενον ὡς τὸν σοφώτερον ἄνδρα τῆς Ρωμαϊκῆς δημοκρατίας καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἐτρόμαξεν ἐξ ἑνὸς συμβάντος, τὸ ὁποῖον ἐθεώρησεν ὡς κακὸν οἰωνόν.

— Τί συνέβη; ἠρώτησεν ὁ Κάτων.

—Ἰδού, τὴν νύκτα ἐνῷ ἐκοιμώμην, ἕνας ποντικὸς ἔφαγε τὸ ἐν ὑπόδημά μου.

— Σᾶς βεβαιῶ, ἀπήντησεν ὁ Κάτων, ὅτι αὐτὸ εἶνε μικρὸν κακόν. Ἀλλά, ξεύρετε τί θὰ ἦτο τὸ φοβερόν, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς τρομάξῃ;

— Ὄχι· τί;

— Ἐὰν τὸ ὑπόδημά σας ἔτρωγε τὸν ποντικόν!!!

Ὁ ἄνθρωπος ἀπῆλθε κατάπληκτος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Ἑρμῆς Πραξιτέλους*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος: — Πρόσεξε, Τοτό. Ἔχω πέντε μῆλα στὴ μιὰ τσέπη μου καὶ ὀκτὼ στὴν ἄλλη. Πόσα ἔχω τὸ ὅλον;

Ὁ Τοτός, μὲ ἀπορίαν: — Πῶς τὰ χωρᾷ ἡ τσέπη σας, δάσκαλε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Ν. ΝΤΑΜΝΤΟΥΜΗ
Ἐν Κυδωνίαις

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν 117ον Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

["Ἴδε *Διάπλασιν* ἀ. ἐ. σελ. 235.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 6ην Ἰουλίου 1910

ΤΩΡΑ μάλιστα, φίλε *Π. Σαμπατάκε.* Ἀφοῦ μὲ βεβαιόνῃς ὅτι τὰ ποιήματα εἶνε δικά σου, θὰ τὰ δημοσιεύσω. Καὶ εἴθε νὰ μὴν ἀποδειχθῇ ποτὲ ὅτι ἐπλάγιασες. Τὸ ψευδώνυμόν σου ἐνεκρίθη.

Ἐνθουσιώδη Ἕλλην, καὶ τὸν ὡραῖον καὶ τὸν ἄσχημον δὲν τὸν κάμνει ἡ φύσις; Ἐν τούτοις θαυμάζομεν τὸν πρῶτον καὶ ἀντιπαθοῦμεν τὸν δεύτερον. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἐκ γενετῆς μεγαλοφυᾶ καὶ τὸν ἐκ γενετῆς κακοῦργον. Τὸ καλὸν μᾶς ἑλκύει, τὸ κακὸν μᾶς ἀπωθεῖ.

Ἐπέρασεν ἡ κακοδαιμονία, *Γυμνάσιον Ἰωαννίνων;* Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶσαι καὶ σὺ μεταξὺ τῶν προδιδασθέντων. Πολὺ εὐχάριστα τὰ νέα τῆς ἐπιστολῆς σου.

Σὲ συγχαίρω, *Μικρομέγα,* ποὺ ἐπῆρες τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς τάξεως σου. Σοῦ εὐχομαι καλὴν διασκέδασιν καὶ πλήρη ἀνάρρωσιν εἰς τὰ ὡραῖά σου βουνά. Βεβαίως, τὴν προθεσμίαν τῶν Ἐπαρχιῶν θὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψει σου διὰ τὰς λύσεις.

Ἐννοεῖται, *Καλλίφυλλον Ρόδον,* ὅταν διαβάζῃ κανεὶς εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς τόσον θαυμασίαν ἐξοχήν, ὅλα τοῦ φαίνονται ὡραιότερα. Φαντάζομαι τί ὡραῖον θὰ εἶνε αὐτὸ τὸ χωριὸ τοῦ Βοσπόρου ὅπου διαμένεις. Ἔχω ἐκεῖ δύο τρεῖς ἀκόμη συνδρομητάς.

Πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν: Ἔλαβες τὰς λύσεις μου τοῦ τάδε φυλλάδιου; Ἔλαβες τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὸν τάδε Διαγωνισμόν;... Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅλοι, ὅτι εἰς τοιαύτας ἐρωτήσεις μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ κάνω τὸ χρέος μου. Διότι πρέπει νὰ ψάχνω κάθε φορὰν τοὺς σωροὺς τῶν λύσεων, τῶν ἀπαντήσεων, καὶ ποῦ καιρός, ποῦ! Κατ' ἀνάγκην λοιπόν, τὸ ἂν ἐλήφθη κάτι ποὺ ἐστείλατε διὰ Διαγωνισμόν, θὰ τὸ μανθάνετε μόνον ἀπὸ τ' Ἀποτελέσματα.

Φίλε *Ε. Ἰωάν.,* ἄλλοι ἔχουν τὴν ἐναντίαν ἰδέαν. Νομίζουν δηλαδή, ὅτι τὰ ὡραιότερα, τὰ πρωτοτυπότερα, τὰ ἑλληνικώτερα πράγματα ποὺ μᾶς ἔδωσεν ὡς τώρα ἡ Σ.Σ.Σ. εἶνε αὐτὰ τὰ ἠθογραφικὰ χωριάτικα διηγηματάκια τοῦ *Φαιδροῦ Ἀδάμαντος.* Γοῦστα, βλέπεις! Ὅσον διὰ τὴν στιχουργίαν τοῦ *Ἀφρόκρινου,* βεβαίως, κάμνει κατάχρησιν συνιζήσεων, καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς πεῖραν διὰ νὰ εὑρίσκῃ τὴν ἁρμονίαν τῶν στίχων. Ὑπάρχει ὅμως, καὶ ἴσως εἶνε πλουσιώτερα ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν ἄλλων στίχων ἁπλῶν καὶ ρεόντων.

Δὲν ἐδιάβασες τὸν ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, *Αἰσωπε,* καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμῃς βῆμα. Φρόντισε νὰ τὸν διαβάσῃς. Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον. Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς ὅτι αἱ λύσεις γράφονται εἰς ἰδιαίτερον χάρτην, ὁ ὁποῖος πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Καπεκὰν Φασαρία, σὲ περιμένω λοιπὸν εἰς τὴν ἐπιστροφήν. Ἀλλὰ διατί γράφεις εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ ἀπ' ὅλα, καὶ Παίγνια, καὶ Παιδικὰ Πνεύματα, καὶ Διήγημα καὶ ἐπιστολήν; Τὸ καθεστὶ πρέπει νὰ γράφεται χωριστά.

Ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀνδρεῖος* μοῦ γράφει ὅτι ἡ κωμῳδία «Τὰ ἔξοδα τῆς Δίκης» ἐπαίχθη εἰς ἓν σχολεῖον τῆς Ἄνδρου καὶ ἐπέτυχε λαμπρά. Μόνον ποῦ ἀντὶ κόκ, εἶχαν μπακλαβᾶ. Ἔ, ἀκόμη καλλίτερα! Μόνον ποῦ θὰ λερώθηκαν...

Πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ ἡ *Φασιανὴ τοῦ Σαντεκλέρ,* ἀλλὰ σήμερον μὲ ἀποζημιόνει μ' ἕνα ἐπτανὲς γράμμα, ποὺ ἔχει μέσα σοβαρά, ἀστεῖα, ἀπ' ὅλα. Τί χαριτωμένον!— Ἔλαβα τὰ χρήματα κ' εὐχαριστῶ. Αὐτὰ ποὺ μ' ἐρωτᾷς, ἐνεκρίθησαν· ἀλλὰ τώρα περιμένουν νὰ τὰ εὐνοήσῃ ὁ κλῆρος. Δὲν ρωτᾷς καὶ τὴν *Παλλάδα* νὰ σοῦ 'πῇ πόσον καιρὸν ἐπερίμενε νὰ δημοσιευθοῦν κάτι μεταφράσεις της; Εἶχεν ἀπελπισθῆ πιά.

Καὶ ἡ *Τρελλὴ Νειότη* τὰ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα μὲ τὴν φίλην ἐκείνην τοῦ *κ. Φαιδωνος* ποὺ ἐλυπεῖτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ κλεισθῇ τρεῖς μῆνας 's ἕνα νησί. Κ' ἐσήκωσε, μοῦ γράφει, 's τὸ σπίτι ἐπανάστασι, ὡς ἐκεῖνος κατάφερε τὸν πατέρα της νὰ μείνουν στὴν ἐξοχὴ μόνον ἕνα μῆνα. Πάλι καλά!

Εἶδες λοιπὸν ποῦ δὲν εἶσαι ἄτυχη, *Ἑλληνοπούλα τῆς Θράκης;* Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου. Ναί, ἡ ὑπ' ἀριθ. 216 ἄσκησις θαύρωθη ἀφοῦ εἶχεν αὐτὸ τὸ λάθος. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα κολακευτικὰ γράφεις.

Δὲν εἶνε αὐτό, *Θρανσθεῖσα Καρδία.* Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ἀπαντᾶ συνήθως· ὅταν ἡ ἐπιστολὴ ἔχῃ τι ἐνδιαφέρον ὅλον τὸν κύκλον τῶν ἀναγνωστῶν. Διάρρυσιν καμμίαν δὲν κάμνω. Καὶ ὅταν ἐξαντληθῇ ὁ διαθέσιμος χῶρος, πολλάκις παραλείπω κ' ἐνδιαφερούσας ἐπιστολάς. Π. χ. τώρα ξεύρεις διατί σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ; Διότι μοῦ ἔκαμες ἐν παράπονον, τὸ ὁποῖον συχνὰ μοῦ κάμνουν πολλοί. Ἔτσι ἡ πρὸς σὲ ἀπαίτησίς μου εἶνε γενική.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἡ ἀλήθεια» μετάφρασις τῶν *Μαύρων Ματιῶν.*—«Ἡ κοτσίδα μου», τῆς *Τρελλῆς Νειότης.*—«Τὸ καρύδι» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου.*—Διάφορα τῆς *Μιᾶς τῶν Χαρίτων.*—«Ἀραβικὸν Διήγημα» τοῦ *Παναθηναϊκοῦ.*—Διάφορα τοῦ *Ἀνδρείου Ἀνδρείου.*—Διάφορα τοῦ *Γυμνασίου Ἰωαννίνων.*—Παίγνια καὶ Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐρρῆκος ὁ Π'».—«Ἱστορία ἑνὸς γιττακοῦ».—«Δύο Ἄνθρωποι».—«Τὸ λουδοβίκιον τοῦ Δουμᾶ».—«Ἡ ἀνθοδέσμη τῆς ἀνοίξεως».—«Ὁ μέθυσος κλειδοποιός».—«Τὸ στοίχημα ἑνὸς δουκός».—Οἱ βασιλεῖς εἶνε σπάνιοι».—«Ἀνέκδοτον Μ. Φρειδερίκου». —«Ἀπὸ τὸν βίον μου». — Ἄλλα ἄτεχνα καὶ ἄλλα ἀκατάληλα διὰ τὴν Διάπλασιν.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ *Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος* Ἴδε Ἀλληλογραφίαν 21ου φύλλου].

Θ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ Η' Δελτ. δρ. 7,15.

Νέαι εἰσφοραί: *Ἀεροναυτοπούλα λ. 20, Εὐάγγ. Ἀλ. Δερτοῦζος λ. 20, Νεανικὴ Φαιδρότης λ. 20.*— Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 6 Ἰουλίου **δρ. 8.35.** Ἐγγραφαὶ ἀπόρων ἅμα συμπληρωθῇ πάλιν τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν τῶν 18 δραχμῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἱερολοχίτης,* α. (Γ. Κ.) *Ἐρνάνης,* α. (Γ. Κ.Κ.) *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς,* α. (Χ.Α.Χ.) *Ὑπερήφανο Γιασεμί,* α. (Π.Σ.) *Μελαχροινὴ Βοσκοπούλα,* κ. (Ἠ.Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς· Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25, διὰ τὰς ἑπομένας τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἕξ λεπτὰ ἡ λίρις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀφεφάρδε σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀντεπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Θρανσθεῖσα Καρδία,* (0) μὲ *Ἰωάννων Δ'* *Ἀρκ. Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, 25ην Μαρτίου, Τσακιτζῆν Μεχμέτ'*—τὸ *Μαραμένο Λουλουδάκι* (0) μὲ τὴν *Εὐγενομονοῦσαν Φίλην·* — ἡ *Μητρικὴ Στοργὴ* (0) μὲ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Τσιγγαρέλαν, Ἰδανικότητα·* — ἡ *Νεανικὴ Φαιδρότης* (0) μὲ *Φίλημα τοῦ Κύματος, τῆς Φράκης τ' Ἀγριολούλουδο, Ἀθανάσιον Διάκον·*—ἡ *Χρυσοβόστρυχη* (0) μὲ *Κυματίζουσαν Κλανόλευκον, Μικρούλαν Πατρωνίν, Πατρινὴν Ναυτοπούλαν, Ξανθὴν Ἱπποτὴν, Μελάχραν, Γαλανόλευκην, Ἐθνικὴν Ὕμνον.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀρτεμὴν* (σὲ συγχαίρω, καλὸ ταξεῖδι, γράφε μου·) *Ἀθ. Κ. Δ.* (ἐπίσης· ἀλλὰ κύτταξε νὰ ἐπιμεληθῇς τὴν ὀρθογραφίαν, ἀφοῦ εἶς αὐτὴν χωλαίνῃς· εἶνε σπουδαῖον!) *Ἄσπρε Γάτε* (ἀφοῦ ἦτο ἰδικόν του, δὲν πειράζει· οὐγ' ἤττον καλὰ ἔκαμες!) *Κόρμεν* (βραβεῖον καὶ φυλλάδια ἔστειλα·) *Πλοίαρχον Νέμον* (τὰ ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ σχεδιάζω κάτι ποὺ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ πολύ·) *Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν* (τετράδιον Μ. Μυστικῶν διὰ σὲ δὲν ἔλαβα ἀκόμη ἀπὸ τὸ *Οὐράνιον Τόξον·* τὰποτελέσματα ἑτοιμάζονται·) *Νυμφαίαν* τοῦ *Παμίσου* (ἔστειλα ἐκ νέου 28—30·) *Ἀθανάσιον Διάκον* (χάρτην λύσεων ἔστειλα·) *Φλογέραν τοῦ Βασιλῆ* (ἴσως νὰ ἦτο λάθος· δὲν ἐνθυμοῦμαι τώρα·) *Ἐρνάνην* (ὡραῖαι αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ Λουτράκι· περνᾷς, βλέπω, ὡραῖα, ἀλλὰ τώρα ποῦθὲ ἔλθῃ ὁ φίλος σου, θὰ περνᾷς ἀκόμη ὡραιότερα·) *Μαῦρα Μάτια* (ἐλήφθησαν·) *Πολίρροιαν* (τὰ «Δημώδη» ἐξαιροῦνται· τάκοῦει κανεὶς ἢ τὰντιγράφει ἀπὸ κάπου ἄλλοῦ· πῶς ἀλλοιώτινα νὰ γίνῃ;) *Ἀεροναυτοπούλαν* (εὐχαριστῶ· σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις·) *Τρεμοσβῦνον Ἄστρον* (φύλλον καὶ τόμον ἔστειλα· κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι ὁ Σύλλογός σας θὰ κάμῃ πολλά·) *Μαυροθαλασσίτην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθω-

μα· ναί, τὸ β' μέρος τοῦ «Τιάρκου» εἶνε ὡραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, καὶ ἀκόμη ὡραιότερον εἶνε τὸ γ'.) *Κῦματοῦ Πόντου* (δὲν πειράζει· ὅσα λύσεις, τόσα νὰ στέλλῃς·) *Ἀγγελαφόρον Ἑρμῆν* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Ρήγαν Φερραῖον* (ἀπὸ ζέστη, κ' ἐδῶ. ἄλλο τίποτε!..) *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα* (λάθος τυπογραφικόν· νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ δὲν βλέπεις καὶ περισσότερα· γιατί, νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, τὸ γράψιμό σου δὲν εἶνε καὶ μαργαριτάρι!) *Ἰωάννην Γ. Πορτ.* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Περικλῆν Κ. Π.* (σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, φυλλ. 4-2·) *Μαραμένο Λουλουδάκι* (σοῦ εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Φίλημα τοῦ Κύματος* (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 30ὸν·) *Γεώργιον Ν. Π.* (δὲν ἔχω τέτοιον βιβλίον· εἰμπορεῖς ὅμως νὰ τὸ κάμῃς μόνος σου·) *Πάντοτε ἐμπρός* (σὲ συγχαίρω, καὶ εἰς ἀνώτερα·) *Παμβώτιδα* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· μὲ μεγάλην χαρὰν θὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς·) *Μυροβόλον Ἰτέαν* [βραβεῖον ἔστειλα· φωτογραφία ἐλήφθη·) *Ὠχρόλευκον Ἀχτίδαν* (λοιπὸν καὶ στὰ δικά σου· θὰ τὴν κάμω·) *Ὀνειροπόλον τῆς Λάξης*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ πρόσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 27 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 3 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Αὐγούστου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γράψουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακελλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

322. Λεξίγριφος

Ζῷον, σύνδεσμον καὶ ξύλον
Εὔφλεκτον ἐὰν ἑνώσῃς,
Βασιλέα ἀνδρειωμένον
Ἥρωα θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φώτου Τζαβέλλα

323. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι ὄρος κ' ἐπαρχία
Ὡς αὐτόνομος γνωστή,
Εἶμαι θῶρον ποῦ ἐδόθη
Σ' ἕνα ἀθάνατο Παιδί.
Ἂν προσθέσῃς ὅμως κι' ἄλλο
Σύμφωνο στὴν κεφαλή,
Τότε θὰ μὲ ἰδῇς νὰ καίω
Σχεδὸν δίχως διακοπή.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Παιδὶ τῆς Ἀγχιάλου

324. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε μου τὸ γράμμα ρῶ
Βάλε μου τὸ γράμμα φῖ,
Καὶ εὐθὺς τὸ ναυτικό,
Θὰ τὸν κάμῃς δικαστή.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Μπάλτα

325. Ἀναγραμματισμὸς

Μιὰ νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Ἂν ἀναγραμματίσῃς
Ὅτι σὲ σὲν ἀνήκει
Θὰ βεβαιῶν' ἡ λύσις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι

326. Ρόμβος

Εἰς τὴν θάλασσαν θὰ εὕρῃς πρῶτον μου καὶ [τελευταῖον
Πατριάρχης γνωστὸς τἄλλο ἐκ τῆς Παλαιᾶς [Γραφῆς,
Εἷς τῶν δώδεκ' Ἀποστόλων εἶνε, λῦτα, τὸ [μεσαῖον
Καὶ τὸν Ρόμβον μὲ ὡραίαν ὥραν ἔτους συμ- [πληροῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ι. Χαϊδοπούλου

327. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

* * * * * * = Χώρα τ. Ἀμερικῆς.
* * * * * = Ποταμὸς τ. Εὐρώπ.
* * * * = Βασιλεὺς Περσῶν.
* * * = Ἀρχαία χώρα.
* * = Νῆσος ἑλληνική.
* = Ἕλλην ποιητής.
* * * * * * = Πόλις τῆς Λυδίας.

Ἡ κάθετος τῆς Πυραμίδος εἶνε τροφή, κατὰ σειρὰν δὲ ἐκ τῆς βάσεως ἀναγινώσκονται: ἀρχαῖον πλοῖον, ἐπίθετον, εὔφλεκτον ξύλον, σύμφωνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παραθωνομέχου

328 - 332. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, ὁι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

αἶνος, ἀτμός, βῦθος, Λέσβος, χώρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποθητῆς Κωνσταντινουπόλεως

333. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἔντομον, τὰ δὲ τρίτα γράμματα νῆσον τῆς Ἑλλάδος:

1, Ἀρχαῖος φιλόσοφος· 2, Δένδρον ὀπωροφόρον· 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 4, Ὥρα τοῦ ἔτους· 5, Ἠπίρρημα χρόνου· 6, Μυθικὸς ἥρως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Λεωνίδα

334. Ἐλλιποσύμφωνον

η - ωα - οαα - ε - εει - αι - οαα - αιει

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῆς Κύπρου

335. Γρῖφος

		ἷα				ἶον		
		ἷα		ἷα		ἶον		ἶον
Μ		ἷα		ἷα		ἶον		ἶον
ΘΜ	**τὴν**	ἷα	**οὖς**	ἷα	**ντοῦ**	ἶον	**σπλ'**	ἶον
		ἷα		ἷα		ἶον		ἶον
				ἷα				ἶον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσκηοῦ Γάτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23

228. Αἰθιοπία [ἔθη, ὁποῖα]. — 229. Πήγασος (Πῆ, γᾶ, σός).— 230. Γύθειον, θεῖον. — 232. Ἄξιος, Ἀξιός.

231.
Α Μ Ι
Σ Α Ο
Π Ρ Κ
Σ Α Λ Α Μ Ι Σ
Σ Θ Σ
Τ Ω Ι
Η Ν Α

233.
Α Ρ Α
Α Ι Α Ι Α
Α Ρ Α Χ Θ Ο Σ
Α Ι Θ Η Ρ
Α Ο Ρ
Σ

234 - 236. 1, *Λέων* (ΝΩΕ Λέγεται) 2, *Λαρῶς* (δώΣΩ ΓΑΛα) 3, *Γαλῆ* (μΗΛΑ Γίνονται). — 237. ΚΕΦΑΛΗ (1, ράΚος· 2, ἡμΕρα· 3, ρομΦαία· 4, πήγΑσος· 5, ΣόΛων· 6, εἰδΗσις.— 238. Οὐδεὶς ἐλεύθερος ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.— 239. Μόναι αἱ κτήσεις τῆς ἀρετῆς βέβαιαι εἰσὶ (Μῶν - ε ἐκ τ' εἰς εἶς - τ' εἰς αρ - ετ - εἰς βε θε - ε εἰς η).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀναχωροῦσα δι' Ἀθήνας ἀποχαιρετῶ Διαπλασιακὴν κίνησιν Ἰωαννίνων. — *Παμβῆτις.* *(Γ, 118)*

Πειραιεῖς, τὴν ψῆφον σας στὴν ***Κυματίζουσαν Κυανόλευκον.*** — *Λατρευτὴ Σταυροφόρα, Κυανόλευκον Λάβαρον, Ζήτω ἡ Ἐλευθερία* κτλ. *(Γ, 119)*

Δηλῶ *Λωδωναίῳ* καὶ *Μάρκῳ Μπότσαρῃ* ὅτι γνωρίζω τὰ ὀνόματά των. Χαιρετῶ νεωστὶ ἐμφανισθὲν ἀπὸ στηλῶν Διαπλάσεως *Ἀνδρειωμένο Σοῦλι.* — *Γυμνάσιον Ἰωαννίνων.* *(Γ, 120)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 30 ΦΥΛΛΟΥ

("Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 265]

ΑΘΗΝΩΝ· *Σοφία Ἀνιείου, Μ. Θ. Πλατανόπουλος, Ἀθ. Μάτσις, Καλλιόπη Καλμούκου, Δημ. Δ. Πετσάλης, Ν. Σ. Ἀποστολάκης, Μηχανὴ Στοιχή, Γ. Δ. Καλλιανιώτης (29), Ἑλένη Γ. Ζήση, Δημ. Π. Κυριαζόπουλος.*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· *Γ. Κ. Οἰκονόμου, Γ. Δ. Καλαμάκης, Ἐμμ. Δ. Τσολάκης (29), Θ. Δ. Δούνιας (29), Σπ. Αὐ. Ἀντωνιάδης, Ν. Δ. Παπαστάτας, Ἐυφουσιάδης Νικόλας, Χ. Δ. Παντσίδης.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ· *Ν. Ραπτάκης, Κ. Καρύδης.*
ΒΟΛΟΥ· *Τασία Γκιόκα, Κοῦλα Γκιόκα, Παν. Παμπακευδόπουλος.*
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ· *Εὐθ. Ἀθ. Καζάκος.*
ΖΑΚΥΝΘΟΥ· *Δ. Δ. Μαρτζώκης (29), Ν. Δ. Χωραφᾶς.*
ΚΑΛΑΜΩΝ *Π. Γ. Δραγώνας.*
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ· *Δ. Κλεισάρης*
ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ *Ν. Θ. Δέφας.*
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· *Σπ. Γ. Καρούσος (29).*
ΚΟΡΙΝΘΟΥ· *Μιχ. Δ. Τρίκκας,*
ΛΑΡΙΣΣΗΣ· *Φίλοργος Ἡγεμονίς.*
ΜΠΑΜΠΙΝΗΣ· *Ἰωάν. Γ. Ποστούλης.*
ΜΥΛΩΝ· *Ἀλ. Δ. Πετρουνάκης.*
ΝΑΥΠΛΙΟΥ *Κλ. Γ. Κοτοπούλης, Ἄννα Μ. Χαδιαράκου.*
ΝΕΩΝ ΨΑΡΡΩΝ *Δημ. Δανιήλ.*
ΠΥΡΓΟΥ· *Ἑλένη Χ. Νικολετοπούλου.*
ΣΠΑΡΤΗΣ· *Ὑπερήφανο Γιασεμί, Ἠλ. Κυρούσης, Ἰωάν. Φιλιππόπουλος.*
ΣΙΠΕΡΧΕΙΑΔΟΣ· *Χ. Δ. Χριστόφορος.*
ΣΥΡΟΥ· *Κ. Π. Ἀναγνωστόπουλος*
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· *Νίκ. Ε. Μελισσείδης (29). Θ. Δ. Θεοχάρης,*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· *Γ. Ν. Παπαϊωάννου.*
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· *Ἀθ. Βεγαλίδης, Γ. Μαΐτσος.*
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΒΣΚ *(Ρωσσίας)· Δημ. Ρίζου.*
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· *Δ. Σ. Σαλαμάγκας, Ὄλγα Ι. Βράσκου (29), Κ. Μ. Κιούρης, Παμβώτις (28).*
ΚΑΙΡΟΥ· *Μενέλ. Ρούλης.*
ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ· *Χρ. Ψαλτόγλου.*
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· *Ἀλιξάνδρα Π. Μερτσάρη (29, 30), Μαρία Μπάλτα, Σταμ. Δ. Ἀναστασιάδης.*
ΟΔΗΣΣΟΥ· *Μαρία Κλούβα.*
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ· *Σταθρος Δούκας.*
ΠΥΡΓΟΥ *(Βουλγαρίας)· Ὄλγα Κιτσιούκη (29-30),*
ΡΕΘΥΜΝΟΥ· *Δ. Μιαούλης, Φιλελεύθερον Πνεῦμα.*
ΣΑΜΟΥ· *Ν. Ε. Γιοκαρίνης (29-30), Δ. Σ. Γιοκαρίνης (29-30).*
ΣΙΤΕΙΑΣ *(Κρήτης)· Εἰρήνη Εμ. Ἀγγελάκη (29).*
ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ· *Ἐλίζα Ταυρίδου (29), Δ. Δ. Κάζης.*
ΣΜΥΡΝΗΣ· *Ν. Παντελίδης.*
ΧΑΝΙΩΝ· *Ἰωάν. Π. Κρομμύδας (29).*
ΧΙΟΥ· *Π. Δεοντίδης.*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς δύο· Κ. ΚΑΡΥΔΗΣ *ἐν Ἄνδρῳ,* Ν. Δ. ΠΑΠΑΤΕΣΤΑΣ *μαθητὴς Γυμνασίου ὁδὸς Κωνσταντουρώτου 133 ἐν Πειραιεῖ καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, ὁ δὲ ἄλλος δὶς μῆνα τριμηνίαν. Πλεονάζουν λεπτὰ 60 διὰ τὴν προσεχῆ Διαγωνισμόν.*

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλεπτοῦ τὴν λύσιν δὶς ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον 10 παρας ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρας).

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—1970.